

זו מלחמה על הסדר העולמי ומיל שמארכ את חמאס ? צריך לשאת בתוצאות

written by מאיר בן שבת | 05.04.2024

ב-7 באוקטובר רעדה האדמה בישראל. להלן מעוצמת זועותיה של התקפת הפתע המפלצתית ומדיה הנוראים נספרו תחושת ההשלה על רמיסת הכבוד הלאומי והתקדמתה מהכישלון האיום של המערכות הקritisטיות במדינה, שהיכה בנו בעודנו מעליים על נס את לключи הפתעת מלחמת יום היפורים, במלאת לה 50 שנה.

טרם עיכלנו את שאירע. אין לדעת אם אי-פעם נבין כיצד ומדוע זה התאפשר. תהליך הבירור ילווה אותנו עוד שנים ארוכות, מסקנותיו הרשמיות לא ישימו סוף למלחמות ולגרסאות שיתפתחו סביבו.

ובעודנו המומים וכואבים, מלאי יגון וצער, שב ונתגלה מתוך אימי הזועה הגורען החבוי של הדנ"א הישראלי. כמו יהלום שהתנקה מאבך, חזר לניצוץ ולזרות.

אויבינו, שציפו למצוא מולם מדינה מפוררת וחולה, הופטו לראות עם שקס לביא, חברה שהתלכדה נגד מבקשי נפשה, לוחמים צעירים עזים נשפכו את כל החששות ביחס לדור ה-ז, צבא שהתעשת במהירות ופועל כמכונת מלחמה משומנת, ועורף שמשדר איתנות, תומך בחזית ונחוש להמשיך עד להכרעתו המוחלטת של האויב.

המציאות עדין מתהווה: בעזה, בגבול הצפון, בזירה המדינית ובמגרש הפנימי. ישראל עוד מدامמת. החטופים טרם שבו, הלחימה נמשכת, רשימת הנפגעים ומשפחות השcool מתארכת, היישובים החרבים טרם שוקמו, והمفונים לא חזרו לשגרה.

חברה הישראלית עברה ישרות מהתופות ביישובי הדרום לזרות הקרבות בעזה ובצפון. היא עדין מעבדת את שהתרחש.

המלחמה ערערה שורה של הנחות יסוד ופרדיגמות היסטוריות, עוררה בקרב רבים מחשבה על מהותה של המדינה והחזירה אותנו אל היסודות הקיומיים שלנו כעם וכחברה, להכרה שמןנה ביקשו להשתחרר שאנו עדין במאבק קיומי.

אחד החטופות שהוחזרה לישראל במסגרת העסקה האחורה סיפרה בראיון לתקשורת כי בשיחות לקרה שחרורה הציעו לה שוביה לא לחזור הביתה, למקום מגורייה באחד מיישובי העוטף. "לא כדאי לך", הם אמרו, "אנחנו הרי נעשה זאת שובך". אלה פניו של האויב. אלה הם פני הרוע.

לאחר טבח 7 באוקטובר הכרעת חמאס בעזה הפכה להיות עניין קיומי לישראל. עם כל הכבוד לידינו שמעבר לים, אין זה דומה למלחמותה של ארה"ב בעיראק ובאפגניסטן, מלחמות שהתנהלו אף מיילים משטחה ולוויטים נוטים להציג כבסיס להשוואה עם המלחמה בעזה.

קרבתנו הגיאוגרפית אל האויב לא מאפשרת לנו להמשיך ליטול סיוכנים. אך לא רק זאת. אויבים, ידדים ומתלבטים במערכות הבינלאומית ובماרח התיכון מתובנים בתרחש בעזה. תוצאות המלחמה יכתיבו במידה רבה את חסם אלינו.

מלחמת העולם

חייבים להזכיר לאלה"ב ולמערב כי אכן ישראל היא שנלחמת, אך זו אינה רק מלחמתה של ישראל. המלחמה מתנהלת נגד מי שראה בישראל ראש החץ של הציויליזציה המערבית. זהוי מלחמה על הסדר העולמי והאזור, כנגד הציר הרדייקלי שהצליח לכנס תחת קורת גג אחת שני מחות יריים ♦ שיעים וסונים, רק בשם הרצון המשותף שלהם להכחיד את ישראל ולהחליש את השפעתו של המערב.

על ישראל לפעול בנחישות עד להשתתל כל מטרות המלחמה, ללא פשרות ומוקדם ככל האפשר. הדיון עם משל בידין על התוכניות המבצעיות לא מותיר בפניו כל ברירה זולת התנגדות למבצע, שחררי הוא לא ירצה להיתפס כדי שאישר פעולה שבה ייפגעו גם בלתי מעורבים, ומצידנו אנו ♦ למרות ההשתדלות לא ניתן להבטיח אפס תקלות. אם כך הדבר, ראוי לבחון את הצורך בהמשך הדיון המשותף בעניין זה ואת הרזולוציה שבה נכוון לקיימו.

המאבק בחמאס ♦ צו לדורות

את המאבק בחמאס יש להגדיר צו לדורות. מלחמת חרומה בארגון הטרור, בכל מקום שבו תהיה לו נוכחות. רבות דבר, אך לא מספיק נעשה, על המאבק נגד זרוע ההנאה של חמאס שפועלת מחו"ל. המבוּי הסתום במשא ומתן לעסקת החטופים מחזק את הצורך ומספק גם לגיטימציה לפועל לחיסולם של בכירי הנהגת חמאס בכל מקום שבו הם נמצאים. מי שמארכ אותם צריך היה לשאת במחair התמיימה בארגון הטרור זה. על כל פנים, הוא בוודאי לא יוכל לעמוד נגד הלגיטימיות של מהלכים אלה.

לרסק את המודל האיראני

באשר לזרעה הצפונית ♦ רגעי ההכרעה ביחס לחיזבאללה מתקרבים. ישראל לא תוכל להמשיך ליותר על ריבונותה בצפון המדינה. תושבי אזור זה לא יהיוبني ערובה ללחמות חיזבאללה. הרחיקת הארגון מחזק לטוח הסכנה היא יעד שצורך להשיג גם בכוח. גם שמירתו ♦ לאחר שיוושג ♦ צרכיה להישות על ידי צה"ל. כשהתגיעה ההתנששות, גם מדינת לבנון לא תינקה. יהיה עליה לשלם מחיר על היותה בסיס לטרור נגדנו.

מעל לכל אלה ♦ המאבק באיראן, שזמן כבר אינה בגדר בעיה אזורית אלא עולמית. ארה"ב

צריכה להוביל את הטיפול בה, בשותפות עם בעלות בריתה. לא רק בהיבטי הגרעין, אלא גם בהיבטי תפוצת נשק, הפעלת גורמי חזית והנעת טרור.

הגיע הזמן לרשך את המודל האיראני שבו לשולח אין כל אחריות על מעלי שליחיו. חזון האינטגרציה האזורית של ממשל בידן, למרות יתרונוטיו, לא יוכל להביא עימו פתרון לביעית איראן, ואין טעם להשלות את עצמן בכך.

ישראל שלآخر 7 באוקטובר לא תשוב להיות כשהיתה. היא תהיה פצועה, כואבת ומצולקת, אך מחוברת יותר לערכי היסוד שלה, מודעת לשברירות הקיום שלה, מפוכחת, מתונה זהירה יותר במדיניות הביטחון, ביחסי החוץ וגם, יש לקוות, במאבק הפנימי שניטש בין חילקה.

ישראל חוותה להיאבק. על קיומה הפיזי ועל ריבונותה, על הלגיטימיות שלה כמדינה של העם היהודי, על עצמותה ואי-תלוות הביטחונית, על מעמדה המדיני ומצבאה הכלכלי. וכן, למרות ואולי במיוחד לנוכח מה שאנו רואים בימים אלה גם על אחדותה.

היעד שאליו עליינו לחטור הוא ביסוס ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטיבית, מאוחדת, חזקה, בטוחה ומשגשגת, שתקיים שותפות עם שכנותיה ותהיה עוגן אורי של שלום ושבוגר, מתוך עוצמה מוסרית, מדינית, ביטחונית וככללית.

כבני העם שיחגוג בקרוב את יציאתו לחירות לאומית לפני יותר מ-3,000 שנה, הורגלו להבית בדברים מגובה השמיים. עמנו ידע לאורך שנים קיומו אסונות כבדים, חורבן וגלות, שמד והשמדה, שואה ומפללה, ולמרות זאת הוא מעולם לא נפל לתהומות הייאוש. הוא לא נסוג מאמונתו, ורוחו לא נשברה. הוא ידע להפוך כל משבר להזדמנות, וכל כישלון למנוף להתחדשות. בעזרתו, אין ספק כי כך יהיה גם בפעם הזאת.

פורסם בישראל היום 5.4.2024